

FÁSORI HARANGSZÓ

A Budapest Fásori Református Egyházközség Hírmondója

Újfolyam

25., jubileumi szám

2004. június

*„Légy
hív
mind
halálig,
és néked
adom
az
életnek
koronáját.”
(Jel 2,10)*

Krisztust követő élet

„Amikor Jézus továbbment onnan, meglátott egy embert ülni a vámnál, akit Máténak hívtak, és így szólt hozzá: »Kövess engem!« Az felkelt és követte őt.” (Mt 9,9–17)

A Krisztus követő élet, a keresztyén élet legalapvetőbb kérdése tárul fel Máté, a vámszedő elhívásában. Olyan egyszerű, olyan világos, hogy ennél lényegre törőbben talán nem is lehet megfogalmazni. Mi történik itt? 1. Jézus meglátja Mátét. Mindig így kezdődik az emberi élet valódi megújulása. Nem Máté tekint Jézusra, az Úr Jézus tekint rá, mert kiválasztotta őt magának. A mi pillantásunk mindig csak második pillantás, ő a kezdeményező minden alkalommal. Ő keres minket, Ő jön el hozzánk oda, ahol vagyunk. 2. Jézus ismeri Mátét. Ő tudja, ki ül ott a vámszedői asztalnál. Az emberek is sok mindent tudtak róla, de az Úr Jézus még teljesebben ismerte őt. Máté megvetett vámszedő volt, aki nem érdemel törődést, sőt még említést sem. Jézus mégsem ment el mellette közömbösen. Sőt! 3. Jézus megszólítja őt. Nem korholja, nem vádolja, hanem elhívja. Elhívja ezt a megvetett, „beteg” embert. De hát miért? Nem érdemli ezt, nem méltó rá: éppen ellenkezőleg, teljesen méltatlan. Mégis! Mert az Úr Jézus elhívása sohasem a mi érdemünkért történik, hanem mindig az Ő érdeméért. Nem azért hív el, mert van valami a szívünkben, amire „építhet”, hanem azért, mert ott a szeretet, a döntés az Ő szívében, amin alapul ez a hívás. 4. Jézus kihívja őt. Mennyi minden után ment s talán futott eddig Máté. S most Jézus hívja, hogy kövesse Őt. Hátrahagyva a múltat és elfogadva a jövőt. Szabaddá teszi az ótót, hogy elnyerhesse az újat. Mindez itt van előttünk és ennél még több ebben az elhívásban, és itt az ellenállhatatlan vonzás, az Úr

Jézus elhívásának az ereje, amire Máté elindul: „Felkelt és követte őt.” Milyen egyértelmű életfordulat ez, milyen példaadó engedelmesség. Ilyen a miénk is? Ő hív és mi megyünk? Ő elhív és mi követjük Őt, Ő kihív és mi felállunk és ott hagyjuk az addigit, és követjük, bárhová vezet? Csendesedjünk el, és vizsgáljuk meg a szívünket, mi van bennünk?

S most lépünk tovább. Nézzük meg, mit jelentett Máténak az Úr Jézus követése ott és akkor, az első lépésekben, és gondolkozzunk el: mi követjük-e Jézust? Jó megvizsgálni a következő verseket (10–17). Három kérdésre kapunk feleletet: 1. Hol járt Jézus? 2. Miért volt ott? 3. Mit tanított?

1. Hol járt Jézus? Nagyon fontos megértenünk, hogy Ő a bűnösök között járt, és nem is akárhogyan: letelepedtek vele a bűnösök és vámszedők, és Ő felvállalta őket. Nem egy volt közülük, hiszen Ő büntelen volt, és mégis ott volt közöttük. Sokan megbotránkoztak rajta, hiszen azt vallották, hogy egy tiszta nem megy a tisztátalanok közé. S éppen ez vezet tovább.

2. Miért járt, miért volt ott Jézus? Egyetlen oka volt. Azért ment oda, hogy gyógyítsa, Ő tudta, hogy orvosra van szükségük, hiszen betegek voltak. Hogyan gyógyulnának meg a betegek, ha az orvos nem menne közejük, ha nem mennének orvoshoz? Ő, az áldott Orvos ezért jött, hogy élete odaadásával újjá tegyen.

3. S mit tanított Jézus? Azt, hogy nem áldozatra van szükség, amit Istennek hoz az ember, hanem irgalmasságra. Milyen hamis az a kegyesség, amelyik Istenhez fordul áldozattal, és nem fordul oda a bűnös emberhez irgalommal! Máté ott volt, ahol Jézus, hiszen irgalommal! Máté ott volt, ahol Jézus, hiszen tanítványaival együtt járt és követte Őt. Ő, a

bűnös, akit elhívott az Úr, akit újjá tett, követte Őt a szabadítás útján, ment a bűnösök közé, hogy életével is hirdesse a bűnből való szabadulás egyetlen lehetőségét. Mi követjük Őt? Ott vagyunk a bűnösök között, megvetjük őket vagy irgalomra indulva hirdetjük az áldott Orvos Úr Jézus Krisztus szeretetét, hogy gyógyíthasson?! Megbotránkozunk vagy irgalommal segítünk? Milyen a szívünk? Követjük-e Jézust ezen az úton? Örvendezünk-e a Völegény jelenlétének, hiszen velünk van, közöttünk van? S hogyan lehet ilyen a szívünk? Csak úgy, ha új szívet kapunk, hiszen foltozni nem lehet. Nekünk ma-

gunktól nincs ilyen szívünk. Nem lehet javítgatni, új szívre van szükségünk! Legyen imádságunk a két ének fohásza: „Új szívet adj, Uram, énnekem, új szívet adj, én Istenem, amely csupán csak teéted ég, s véled jár szüntelen, csak véled szüntelen!” (Vargha Tamás) „Tégy, Uram, engem áldássá, Lelkedet úgy várom! Tedd te a szívem hálássá, hogy neked szolgáljon. Bárhová küldesz, ajkamról zengjen az új ének. Tégy, Uram, engem áldássá, oly sok a bús élet.” (Füle Lajos)

Ilyen, Krisztust követő életet kívánva köszöntöm a kedves Olvasókat:

Somogyi Péter lelkipásztor

Anyák napján – az Úrral

Hálával és örömmel telt meg a szívünk anyák napi istentiszteletünkön, látva, milyen sok gyermek – kisebb-nagyobb – gyűlt össze az Úr asztalánál, hogy kis műsorral, énekkel, verssel bizonyosságot tegyen édesanyja, nagymamája, dédnagymamája iránti szeretetéről Jézus Krisztus színe előtt. Hála az Úrnak gyermekeinkért!

Pataki András Dávid elhívásáról és a szolgálatról

Új segédlelkész érkezik a Fasorba

Szeptember 1-jétől új segédlelkész érkezik a Fasorba. Pataki András Dávid, aki most végez a Károli Gáspár Református Egyetemen mint lelkész-teológus, örömmel kezd meg nálunk a szolgálatot. Nemcsak azért, mert érzelmileg több szál is köti a Fasorhoz (nagyamája ide járt és itt van eltemetve), hanem azért is, mert a segédlelkészi állás – a lakással – egyet jelent számára a családalapítás lehetőségével.

– Mikor lesz az esküvő?

– Augusztus 28-án Pasaréten. Azért ott, mert az ünnep kicsit búcsú is lesz egyben az ottani gyülekezetétől. Én is és menyasszonyom, Hajdú Dorka is kisgyermekkorunk óta a pasaréti gyülekezet tagjai vagyunk, ma már mindketten egy-egy ifjúsági csoport vezetői. De hadd ragadjam meg az alkalmat: szeretettel várjuk fasori testvéreinket is életünk e fontos eseményére. Nyárra már engem is meghívtak a fasori ifisek egyik csendes hetére: Somogyi Péterrel fogunk együtt szolgálni Tahiban, Isten táborában.

– Szülei is Pasaréten találkoztak?

– Igen. Egy ifibe jártak. Mindketten hívő emberek voltak már a házasságuk előtt. Édesapám a Fasorban konfirmált, de aztán ő is Pasarétre került. Később presbiter is lett, több szolgálata van. Szüleim a kezdetektől részt vettek a családos bibliakör szervezésében. Édesapám a csoport egyik vezetője maradt édesanyám halála után is.

– Korán elveszítették...

– Hatan vagyunk testvérek – három lány, három fiú. Édesanyám a legkisebb testvérem születésénél halt meg, váratlanul.

– Nem lázadt az Úr döntése ellen?

– Természetesen nagyon nehéz volt, és időbe telt, de a család Isten akarataként fogadta el a történeteket. A megdöbbenés után már-már kezdtem volna lázadni, de aztán rájöttem, hogy önmagamért lázadok, mert édesanyám Isten kezében van, jobb helyen, mint közöttünk. Akikről pedig az Úr eddig gondoskodott, ezután is fog. A történetek a hitemben is megerősítettek: megtapasztaltam, hogy a hitnek valóban megtartó ereje van.

– Mikor gondolt először arra, hogy lelkész lesz?

– Szépen lassan vált egyértelművé. Érettségi előtt egy évvel erősödött meg bennem a gondolat. De aztán úgy éreztem, ha Isten nem ad világos útmutatást, én nem a teológiát választom. Máshol is nagy szükség van hívő fiatalokra. Különböző is alkalmatlannak éreztem magam a feladatra, öt ember előtt is alig mertem megszólalni.

– Ez az alkalmatlanságérzet sokszor a biztos jele az elhívásnak!

– Azon a nyáron egy csendes héten Mózes elhívása volt a téma... Én mindenestre, különösen édesanyám halála után, továbbra sem éreztem magamban elég erőt ehhez. Isten vezetéséért imádkoztam, aztán jelentkeztem az ELTE bölcsészkarára, történelem-francia szakra.

– Miért francia?

– Korábban édesapám egy kiküldetése folytán öt hónapot tanultam Belgiumban. Megszerettem a nyelvet. Nem volt különösebben más oka.

– Hogyan került végül a teológiára?

– Másodéves voltam a bölcsészkaron, amikor Isten újra megerősítette elhívását. Nem magamtól döntöttem így: én tanár is szívesen lennék. Isten azonban biztossá tett abban, hogy ez a feladatom. Sokan biztattak is, menjek a teológiára. Más jelzéseket is kaptam, például nagyon jól szerepeltem a különböző bibliaismereti versenyeken. Nos, felvettek a teológiára is, így párhuzamosan végeztem a két egyetemet.

– És Dorka?

– Menyasszonyom, akit a gyülekezetből régóta ismertem, szintén az ELTE-re jár, ő spanyol-portugál szakos. Nagyokat beszélgettünk az egyetemkerten – akkortájt erősödött meg bennünk igazán, hogy Isten

minket egymásnak szán. Erről az azóta eltelt időben még jobban megbizonyosodtunk.

– A Károlin most kellett leadnia a szakdolgozatát. Mi a témája?

– Újszövetségi írásmagyarázat Máté evangéliumából: a 13. fejezet 8 példázata közül a középső hat. Jó lenne egyszer kiegészíteni a másik két példázattal, de hát az egyik a kettő közül a magvetőé, az önmagában is megérne több szakdolgozatot.

– Mi a feladata a segédlelkésznek?

– Az egyetem 5. éve után meg kell írni a szakdolgozatot és meg kell védeni – ez az első lelkészképesítő vizsga. Utána egy évet valahol gyülekezetben kell szolgálni segédlelkészként, Igét hirdetni, kereszteni, esketni, temetni, részt venni az ifjúsági munkában. Ezután tehető le a második lelkészképesítő vizsga.

– Hogyan „jött képbe” a Fasor?

– Ami az én oldalamat illeti, őszintén megvallom, nem volt képben a Fasor, soha nem láttam fasori álláshirdetést, álmomban sem gondoltam, hogy segédlelkészt keresne a gyülekezet. Isten meghallgatta imádságomat. Azt kértem Tőle, olyan gyülekezetbe helyezzen, ahol nem kell félnem attól, hogy a szolgálat lényegével kapcsolatban feszültségek keletkeznek az ottani lelkészek és köztem. Attól is tartottam, hogy vidékre kerülök, nemcsak azért, mert egész életemben városias környezetben éltem, városi emberek között, hanem azért is, mert a vidék azt jelentette volna, hogy Dorkától egy időre el kell szakadnom, amíg ő is be nem fejezi az egyetemet. Nagy meglepetés volt, amikor egy fasori istentisztelet után, amelyre „véletlenül” jöttünk el, Végh Tamás bácsi leültetett, és elmondta: segédlelkészt keresnek, és Somogyi Péterrel rám gondoltak. Csodaként éltük át. Így arra is lehetőség

LELKI HÁZUNK TÁJA

nyílt, hogy összeházasodjunk, és Dorka a szolgálatban is segítőtársam lehet.

– **Végh Tamást, Somogyi Pétert honnan ismerte?**

– Péter az édesanyám halálát követő évben tartott csendes hetet pasaréti fiataloknak. Órákat beszélgettünk, és sokat segített hitem megerősítésében. Tamás bácsi három évre rá tartott nekünk csendes hetet, amelyről lélekben szintén rendkívül meggazdagodva tértem haza. Úgy érzem, könnyen egy hullámhosszra tudunk hangolódni, ami különösen nagy ajándék a számomra.

– **Hívó családban, Isten közelségében, élő gyülekezetben nőtt fel. De mikor adta át a szívét az Úrnak?**

– Ha szabad így fogalmaznom: háromszor tértem meg – persze csak egyszer születtem újjá...! Két alkalommal úgy mondtam „rábeszéltek” a megtérésre, de Isten Szentlelke még nem végezte el a munkáját bennem, nem újult meg az életem. Ugyanakkor ezek az esetek is nyilván hatással voltak rám: egyre nagyobbra nőtt a feszültség a lelkemben, Isten akarata szerint szerettem volna élni, az életvitelem azonban egész mást tükrözött. Végül amikor az 1993. szilveszteri úrvacsora alkalmával Cseri Kálmán bácsi feltett egy sor kérdést a gyülekezetnek, azok belém világítottak, és én rádőbentem, hogy az egész életem egy csőd. Akkor kértem Istentől bocsánatot minden bűnömért, és azóta olvasom nap mint nap az Igét. Száznolcvan fokok fordulatot vett az életem.

– **A fasori gyülekezet folyamatosan épül, nagy szükség van a szolgálatra.**

– Boldogan állok a szolgálatba, s remélem, hogy Isten segítségével én is hozzá tudok járulni ehhez az épüléshez.

Devich Márton

Gyülekezetvezetői levél Anyagi életünkről

Kedves Fasori Testvéreink!

A Harangszó lapjain általában gyülekezetünk lelki épüléséről írunk. Örömeinkről, épülésünkről, csoportok munkájáról, életéről, csendes hetekről, ünnepekről. Olvasóink ritkán találnak híradást a gyülekezet anyagi életéről. Nem azért történik ez így, mert nem tartjuk fontosnak ezt a területet, hanem mert meggyőződésünk, hogy az anyagi épülés a lelki épülés egyenes arányú következménye.

Így is tapasztaltuk ezt gyülekezetünk elmúlt évtizedében. Ahogy növekedett a templomba járók száma, úgy emelkedett többszörösére a perselyadakozás is. Ahogyan szaporodott a hitre jutott, hitükben megerősödött testvérek száma, közülük többen a bibliai tízed mértéke szerint hozták be adományukat. Elhitték és megismerték a 2Kor 9,8 Igéjének valóságát: „Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árássa minden kegyelmét; hogy min-

denben, mindenkor teljes elégségetek lévén, minden jótéteményre bőségben legyetek.”

A megemelkedett adakozási készség nyomán nemcsak addig jutottunk, hogy bővíteni tudtuk a szolgálattevők körét, a folyamatos áremelkedések ellenére is kifizethettük fenntartási költségeinket (amelyből csak a téli templomfűtés leghidegebb hónapjának számlája több százezer forintot jelentett az idén), hanem folyamatosan felújíthattuk épületeinket, kivehettük részünket az újonnan épülő orgonából, tábort tarthattunk fent gyermekek, ifjak, felnőttek csendes heteire, csendes napjaira, és kiszélesedhetett a missziói mező minden generáció tagjai számára.

Az orgonaépítéshez komoly külső segítséget kaptunk, ezen kívül – kisebb építési segítyeket leszámítva – minden költségünket a gyülekezet adományaiból kellett fedeznünk. Ehhez járult a kolumbáriumi helyek megváltásából érkező évi több milliós adomány.

Most határponthoz érkeztünk. A kolumbáriumi helyek elfogytak. Döntenünk kellett, hogy minden kis kamrát is átalakítsunk kolumbáriummá, vagy pedig e ponton megállunk. Az utóbbit tettük, közben mély lélegzetet vettünk, hiszen a kiesés megállíthatja a gyülekezet folyamatosan fejlődő életét.

Ebben a helyzetben fordulunk most Testvéreinkhez. Kiszámoltuk, hogy ha minden egyházat szerető és eddig is támogató testvérünk havonta ezer forinttal többet tudna Isten országa céljaira, a gyülekezeti élet tovább épülésére fordítani, akkor teljes mértékben pótolni tudnánk a kiesést.

Mindenki vessen számot lehetőségeivel és Isten előtti felelősséggel és hálával hozza be adományait az Ige tiszta üzenete szerint: „Mindenki úgy adjon, ahogyan eldöntötte szívében, ne kedvetlenül, vagy kényszerűségből, mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.” (2Kor 9,7)

LELKI HÁZUNK TÁJA

Egyben megköszönjük a folyamatosan adakozó Testvérek hűségét. Csak legutóbb is, amikor meghirdettük a szükségét, hogy kölcsönt kellett felvennünk, többen siettek segítségül, így egy kicsit megkönnyebbültünk. Az egyházmegye is segít a segédlelkeszlakás felújításában, a lelkeszlakások festésében, miközben az önrészt nekünk kell vállalnunk.

Többek kérésére most mellékelünk egy gyülekezeti csekket is az újsághoz, hogy aki ezúton tud adományt küldeni, megtehesse.

Mindazért az eredményért, életért, amely gyülekezetünkben megvalósul, egyedül Istené legyen a dicsőség, „aki munkálja Bennetek – bennünk – mind az akarást, mind a cselekvést az Ő tetszésének megfelelően.” (Filippi 2,13)

Áldást kérve minden kedves testvérünk életére, küldjük szeretettel köszöntésünket:

Budapest-Fasor, 2004. június havában

Végh Tamás lelkipásztor,
Somogyi Péter lelkipásztor,
dr. Szabó Mihály főgondnok

A HARANGSZÓ KÖLTSÉGEI

Kedves Testvérek! Sokan kérdezték, vajon mennyibe kerül gyülekezeti újságunk, a Fasori Harangszó előállítására. A cikkírást, a szerkesztést, a tördelést és a terjesztést gyülekezeti tagjaink végzik szolgálatból.

A nyomdai előkészítéshez szükséges levilágítás költségét (megjelenésenként 3125 Ft) egyik testvérünk fizeti adományként minden szám esetében. Egyedül a nyomdai költségeket kell az egyházközségnek állni. Egy lapszám nyomása (A/5-ös méret, 1+1 szín, 20 oldal, irkafűzve, 90 grammos ofszet papíron, 2500 példányban) ÁFA nélkül, tehát nettó értékben darabonként 35 Ft-ba kerül, azaz összesen 87 500 Ft. Mivel egy évben négy alkalommal jelenik meg az újság, ez évente 350 000 Ft. (24 oldalra bővülés esetén ez az összeg 4x100 000 Ft.)

Köszönjük, ha adományaikkal támogatják az újság megjelenését!

Presbiter feleségek hétvégéje

Vámosmikola, május 21–22.

„És kire hagyom a gyerekeimet?” Sokan közülünk már január óta emésztgették ezt a kérdést, hiszen ekkor hallottunk először arról, hogy a presbiter feleségek részére Somogyiné Ficsor Krisztina közös hétvégét szervez a presbitérium javaslatára. Fontos kérdés volt ez, mert a 26 asszony közül jó néhánynak még kicsi gyermekei vannak. Sokunkban az utolsó napokra munkálta ki az Úr, hogy ha némi aggodalommal is, de vállaljuk a másfél-napos távollétet családunktól. Nem kevesen mondták el azt, hogy az elmúlt 10-15 évben még egyetlen éjszakára sem hagyták otthon családjukat! Engem személy szerint az a vágy indított el mégis az útra, hogy megismerjem azokat az asszonyokat, akiket vasárnapról vasárnapra látok hűségesen férjük mellett szolgálni, de akikkel – talán a korkülönbség miatt, vagy az idő szorítása miatt – eddig nemigen tudtam szót váltani.

Felkészülve a hideg hétvégére, gyermekeinket és férjünket jó tanácsokkal, használati utasításokkal, meleg ebéddel és „hívj, ha bármi baj lenne” felkiáltással ellátva elindultunk Vámosmikolára. Odafelé még az zsongott bennünk, amit hátrahagytunk, de a gyönyörű ház és udvar, a madarak ezerféle csivitelése lecsendesített bennünk minden kételyt.

Első este 14-en ültük körül az asztalt, majd tettünk bizonyosságot arról, hogy honnan jövünk, mit tartunk életünk fontos területeinek, vagyis hol vagyunk „frontszerepben”. Hívó feleségként legtöbbször elmondtuk, hogy háború hivatásunkban is szeretnénk megállni a helyünket, esetenként szüksége is van a családnak az anyagi hozzájárulásunkra, mégsem ez a hely, ahol „nélkülözhetetlenek”

vagyunk. Legfontosabb feladatunknak azt tartjuk, hogy hívő férjünk társai legyünk, gyermekeink számára pedig mindig elérhető édesanyák. Férjünk elfoglaltságai miatt legtöbbször vállaljuk azt, hogy munkaidőnk lejártával azonnal szaladunk haza családunkhoz, modern életünk lehetőségei ellenére szívesen sütünk, főzünk, kényeztetjük őket. Megrendítő volt hallani azok bizonyosságtételét, akik hosszú éveket (évtizedeket) éltek le Isten nélkül házasságban, és elmondták, hogy micsoda megváltás volt az új kezdet lehetősége Jézussal.

Szombaton délelőtt egy kedves játékkal melegítettünk be a tartalmas és őszinte beszélgetésre. Négy asszony készült rövid

A fényképet Révay Józsefné Vörös Zsuzsa presbiterné testvérünk készítette

bevezetővel a következő kérdéshez: „Hogyan biztosíthatom a háttért presbiter férjem számára az egyéni békességem, a családi békesség, a bátorítás, és az imádság szolgálatával?”

1. Egyéni békességünk táptalaja az Istennel való szoros kapcsolatunk. (Róma 5,1: *Békességünk van Istennel a mi Urunk, Jézus Krisztus által.*) Önmagunk, saját erőnkkel képtelenek lennénk békességet sugározni, békességet teremteni. Saját magunk, saját helyzetünk elfogadása, a megelégedés, férjünk Isten előtt hordozása a gyökere egyéni békességünknek. Mindemellett nem lehet eltúlozni annak negatív hatását sem, hogy békétlenségünk mennyire rossz mintát örökít gyermekeinkre.

2. A családi békesség megteremtése is férjünk munkáját és szolgálatát segíti (ennek ellentéte pedig sokszor bénítja őt). Harmoni-

kus, hívó házasságunk az evangélizáció eszköze a körülöttünk élők felé. A Példabeszédek 31 alapján a boldog, helyét örömmel elfogadó asszony nem teher a férje hátán, megbízható, titoktartó, megelégedett (nem kényszeríti férjét még több munkára, még több pénz megteremtésére), munkáját örömmel végzi, de nem a munkája vagy a gyerekei körül forog az élete, hanem hűséges segítőtársa férjének.

3. A bátorítás (elengedhetetlen) lételeme férjünk helytállásának férji, családapái, kenyérkereső és gyülekezeti feladataiban. Az Ige arra buzdít, hogy legyünk elfedezők hibáikkal szemben, ne engedjük, hogy Istentől rendelt tekintélyük (akár gyermekeink előtt, akár más közösségben) rombolódjék. Ugyanakkor azért is rendelt bennünket egymás mellé az Úr, hogy tükröként szolgáljunk egymás számára, hogy ne maradjunk meg bűneinkben. (2 Timóteus 4,2: *Feddj, ints, biztass teljes türelemmel és tanítással.*)

4. Mindezeket egybefogja az imádságos háttérszolgálatunk, amely nem alkalmi esemény, hanem életforma. Az imádság keményebb minden emberi munkánál, hiszen nem „test és vér ellen tusakodunk”. Legyen az Úr az, akinek panaszkodunk, akivel kibeszéljük dolgainkat, kéréseinket, fájdalmainkat. Szenvedésben, örömben, betegségben, megélhetési gondok között hordozzuk férjünket az Úr előtt. (Jakab 5,13–18: *Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.*) Ő adhat megoldást!

Hogy érdemes volt-e vállalni az áldozatokat és eljönni erre a hétvégére? A válasz, azt hiszem, mindegyikünk számára egyértelmű lett. A csapat őszinte légkörben forrt össze Isten előtt.

És gyermekeinknek is volt egy jó hétvégéjük édesapjukkal!

Pálúr Kornélia

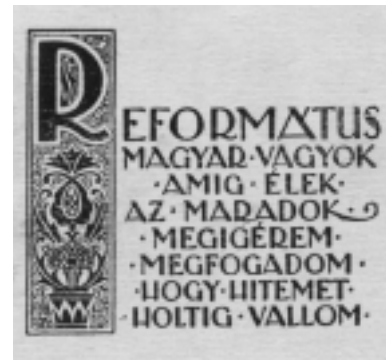
Mit jelent reformátusnak lenni?

Soli Deo Gloria

„Mert őtöle, őáltala és őreá nézve vannak mindenek. Ővé a dicsőség mindörökké. Amen.” (Róm 11, 36) Boldog felismerés, kiemíthetetlen felfedezés, szüntelen hitvallás ez a református hívő ember életében. Soli Deo Gloria – Egyedül Istené a dicsőség! Igazán akkor vagyunk hitvalló reformátusok, ha napoként előrehaladunk Isten dicsőségének megismerésében. Mózes kérése lehet a miénk is: „Kérlek, mutasd meg nekem a te dicsőségedet.” (2Móz 33,18) A Heidelbergi Káté szerint is Isten azért teremtett minket, hogy őt igazán megismerjük, szívből szeressük és Vele örökké tartó boldogságban éljünk, Őt dicsérjük és magasztaljuk. (H.K. 6.) Azonban az emberek nyomorúságos bűne éppen az, hogy „az örökkévaló Istennek dicsőségét felcserélték...” (Róm 1,23) és így vétük miatt „szütkölködnék az Isten dicsősége nélkül.” (Róm 3,23) Mi magunktól nem látjuk az ő dicsőségét, pedig Isten él és munkálkodik a maga sugárzó dicsőségében, az ég és a föld is bizonyosságot tesz erről: „Az egek beszélnek Isten dicsőségét...” (Zsolt 19,2) „Teljes mind a széles föld az ő dicsőségével!” (Ézs 6,3) Mi vakok vagyunk látni ezt, de „Isten ugyanis, aki ezt mondta: «Sötétségből világosság ragyogjon fel», Ő gyújtott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán.” (2Kor 4,6 – új ford.) Jézus Krisztus arcán ragyogott fel számunkra újra az ő dicsősége és ez tölti be a hívő ember szívét, a megváltás, a kegyelem, a szeretet dicsősége. Az Úr Jézus egész földi szolgálata ezt ragyogtatta fel, így fogalmazta főpapi imádságában: „Én dicsőítettelek téged e földön: elvégeztem a munkát, amelyet reám

bíztál, hogy végezzem azt.” (Jn 17,4) A mi küldetésünk is az, hogy dicsőítsük a mi Urunkat engedelmes életünkkel. Pál apostol az efézusi levél első fejezetében egymást követően is erről ír a Szentlélek által, a fiúvá fogadtatás célja „kegyelme dicsőségének magasztalása” (6.v.) „hogy legyünk mi magasztalására az ő dicsőségének” (12.v. és 14.v.) Csodálatos dolog felismerni és megvallani ezt a dicsőséget. Isten imádatát és hitvallást jelent ez egyben. Hívő emberként az Ő nevében örvendezünk, áldjuk, megilletődötten tiszteljük Őt: „Magasztallak téged Istenem, királyom, és áldom nevedet örökkön örökké!...” (Zsolt 145,1–2) S erre egymást buzdítjuk a gyülekezetben: „Énekeljétek az Úrnak, áldjátok az ő nevét; hirdessétek napról-napra az ő szabadítását. Beszéljétek a népek között az ő dicsőségét, minden nemzet között az ő csodadolgait.” (Zsolt 96,2–3) Az imádat, hódolat mélységes tiszteletet jelent, Isten mindenek felett való méltóságának, jelentségének feltétlen elismerését és ez hitvallásra indít, hiszen életünkkel Róla szeretnénk bizonyosságot tenni. „Dicsérjétek az Úrnak nevét, mert az ő neve dicső egyedül, az ő dicsősége égre-földre kihat.” (Zsolt 148,13) Őszinte imádságunk legyen: „Szenteltesd meg a te neved” és „Tiéd... a dicsőség mindörökké.” (Mt 6,9–13) Így vall erről a Heidelbergi Káté 128. kérdése: „Hogyan rekeszted be ezt az imádságot? »Mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké.« Azaz mindezeket azért kérjük tőled, mivelhogya te a mi királyunk és mindenható vagy, ki nekünk minden jót meg is akarsz, meg is tudsz adni, hogy ezek által nem mireánk, hanem a te szent nevedre térjen örök

dicsőség.” Nincs érdemünk, és cselekedeteinknek a célja nem az, hogy magunknak szerezzünk dicsőséget, hanem hogy egyedül Neki! „Ne nekünk Uram, ne nekünk, hanem a te nevednek szerezz dicsőséget...” (Zsolt 115,1) „Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére műveljétek.” (1Kor 10,31) Jézus mondja: „...lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőít-

sék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt 5,16) Kálvin így ír A keresztyén élet lényegéről, önmagunk megtagadásáról című fejezetben: „Már az is nagy dolog, hogy mi Istennek vagyunk szentelve és ajánlva, hogy ezentúl mindent csak az Ő dicsőségére gondoljunk, beszéljünk, tervezzünk és tegyünk... Így tehát az legyen az első lépés, hogy az ember szakadjon el önmagától, hogy így tehetségének minden erejét az Úr szolgálatára adja. Szolgálatnak nevezem nemcsak az Ige iránt való engedelmisséget, hanem azt is, ami által az ember értelme, a saját testi érzékétől megszabadulván, önmagát teljesen Isten lelkének intéséhez alkalmazza... Ebből következik az a másik dolog is, hogy ne azt keressük, ami nekünk jólesik, hanem azokat, amik az Úr akaratával megegyeznek s amik az ő dicsőségének előmozdítására szolgálnak... Valóban, a keresztyén embernek úgy kell alkalmazkodnia, s úgy kell felkészül-

nie, hogy tekintettel legyen arra, hogy neki egész életén át Istennel van dolga. (...) Mert aki hozzászokott ahhoz, hogy minden cselekedésében tekintettel legyen Istenre, az minden hiábavaló gondoskodástól elfordul. Ez az az önmegtagadás, amelyet Krisztus kezdettől fogva oly gondosan ajánl tanítványainak (Mt 16,24), amely mihelyt meghonosodott lelkünkben, semmiféle helyet nem enged sem a kevélységnek, sem a gőgösségnek, sem a dicsekedésnek, sem a fősvénységnek, sem az érzéki gyönyörűségnek, sem a fényűzésnek, sem az elpuhultságnak, sem más egyéb gyarlóságoknak, melyeknek az önszeretet a forrása. Ott azonban, hol az önmegtagadás nem uralkodik, szegyenkezés nélkül követik el még a legocsmányabb bűnöket is; vagy ha mégis észrevehető az erénynek valami látszata, azt megszeplősíti a dicsőség után való gonosz vágyakozás. Mutass ugyanis nekem, ha tudsz, csak egy olyan embert is, aki, hacsak az Úr parancsa szerint önmagát meg nem tagadta, ingyen tenne jót embertársaival. Mert mindazok, akiket nem tölt el ez az érzés, legföljebb azért gyakorolják az erényt, hogy dicséretben részesüljenek. (...) Isten pedig annyira nem szereti azokat, kik a nép kegyét hajhásszák, sem pedig azokat, akik felfuvalkodott szívűek, hogy kijelenti, miszerint ezek elvették jutalmukat a világban, s a paráznák és fukarok is közelebb állnak a mennyországhoz ezeknél. (...) Mert helyes az a régi mondás, hogy a bűnöknek egész világa rejtőzködik az ember lelkében. Nem is találhatunk más orvosságot, mint ha önmagunkat megtagadva és a magunkról való gondoskodást hátra téve, minden tehetségünket azoknak keresésére fordítjuk, amiket az Úr kíván tőlünk; és pedig csak azért, mert ezek az Úrnak tetszenek.” (A Keresztyén vallás rendszere, II. kötet, III. könyv VII. fejezet, 1-2. bekezdés)

Összeállította: Somogyi Péter

Fókusz

Mozi után

Azon vettem észre magam, hogy megszorítom a mellettem ülő testvérem karját. Ő rám nézett a sötétben, nem szóltunk egymáshoz, a mozivászon egy villanásában csak egy pillanatra találkozott a szemünk, de minden benne volt ebben a másodpercben. Igen, Krisztus testének tagjai vagyunk – lehetünk! Ő is, én is. De jó is ez! Micsoda kincsünk van! Mennyi szeretetet kapunk Jézustól és milyen jó tovább adni! Milyen ajándék a kegyelem! Nem kell semmit magyarázni, nem kell tapogatózni, gyanakodni, kombinálni, ideologizálni, közös és végtelenül szilárd a hitnek sziklája, amelyen együtt állunk sokadmagunkkal.

A Passió után, amikor az Urániából kikullogtam a Rákóczi útra, kiáltani lett volna kedvem – emberek, hát nem értitek!? –, de sokáig egyetlen szót sem bírtam mondani. Testvéri közösségben nézhettem meg a filmet, kétszázán voltunk a moziban a fasori református gyülekezetből, és ez különleges élményt jelentett. Volt benne valamiféle kiállás a világ felé: Urunk, Istenünk, drága Jézus, bocsáss meg nekünk! Itt vagyunk, kétezer év múltán, a Tied vagyunk, követünk, vezess, rendelkez velünk!

Mel Gibson alkotása megrázó volt és felemelő. Olykor olyan borzalmas, hogy miként Ézsaiás próféta is megjósolta, eltakartam a szemem. Nem bírtam nézni Jézus szenvedését. És valósággal sokkolja az embert a gondolat: ha ott lettem volna, vajon melyik bűnös lettem volna a tömegből? Uram, könyörülj rajtam! Hiszen én vagyok a szadista római katona! Én vagyok Pilátus, Júdás, Péter! – Az én bűneim is ott vannak a szegeket beverő kalapács súlyában... Miattam, értem is fröccsent a vér.

Lehet vitatkozni a filmen – bőven van miről beszélni. Jó, hogy ez a téma, nem a legújabb James Bond-sztori. Fel lehet vetni, hogy túl véres. De vajon véresebb-e a Passió, mint az ezredforduló más hollywoodi akcióhorror „csodái”? S vajon ki tudná megmondani, folyt-e ennyi vér a Golgotán? S ha folyt? Lehet morfondírozni arról, nem volt-e a film hatásvadász. Igen. Talán kicsit az volt. A hollójelenet vagy Júdás halálának ábrázolása minden bizonnyal. De miért baj, ha az volt? Ami magát a passiót, a szenvedéstörténetet illeti, Mel Gibson végig hű maradt a Bibliához, az Igéhez, s hogy a film arámi nyelven szól, csak tovább növelte az alkotás hitelességét. Antiszemitizmusnak még az ír-magja sincs benne. Akik ezt állítják, provokátorok. Nem bírnak együtt élni az Újszövetség

Fókusz

igazságának még a lehetőségével sem: zsidók gyilkoltatták meg a Messiást, a zsidónak született Jézus Krisztust. Lehet a Passiót gyűlölni, de vádolni nem.

A Passió-film persze katolikus – ahogy készítője is az –, számos katolikus jelkép hangsúlyozásával. Egy református feldolgozás – amely Jézus kiábrázolása miatt eleve elképzelhetetlen – nem hangsúlyozta volna ennyire Mária szerepét sem. A mozivászonon Jézus, valahányszor elesik a kereszttúton, Máriára tekintve áll újra fel. Tudjuk, hogy a Megváltó nem elsősorban Máriától kapott erőt a kínok elviseléséhez, hanem az Atyától. Tegyük hozzá, hogy a Jézus anyját megformáló román színésznő, Maia Morgenstern alakítása lenyűgöző. S a film egyik legmegkapóbb jelenete is hozzá fűződik. Amikor Mária nem érez elég erőt magában, hogy oda-fusson a keresztet cipelő, már megkínzott, vérbe borított Jézushoz, hogy megölelje, eszébe jut egy kép Jézus gyerekkorából, amikor a kisfiú megbotlott egy kőben és hasraesett. Ahogy akkor rohant hozzá Mária az anyai ösztöntől vezérelve, úgy teszi meg ezt most is a következő stációban.

Mel Gibson éveken át készült bizonyágtételére. Nem is akart ő többet, mint vallo-mást tenni. Rajzolni egy nagy felkiáltójelet. Igen, kiáltani: Ember! Figyelj ide, neked és rólad szól ez a mozi! Van szabadulás!

Szép a zene, kiváló az operatőri munka, a rendező remek színészeket választott. Karakteresek az arcok, beszédesek a tekintetek, a festőóriás Hieronymus Bosch ördögfiguráival körülvevett-illusztrált Sátán hideg mosolya. Nagyszerűen vannak ábrázolva azok a zsidó emberek, nem csak a tanítványok, akiket megérint Jézus tanítása, szeretete, cirénei Simon vagy az utolsó pillanatban megtérő lator – íme, újabb bizonyíték a film antiszemita jellege ellen.

Sok hívó emberrel, hitetlennel, időssel és fiatallal beszélgettem a Passióról. Számomra nyilvánvalóvá vált, hogy a film Isten eszköze. Egyértelműen evangélizál. De több keresztyén testvérem is azt mondta, hogy a Passió közelebb vitte őt Jézushoz, hitét megerősítette, elmélyítette. Volt, aki a film után napokig csak imádkozott. Olyan katolikus-református házaspárról is tudok, akik a film megtekintése előtt folyamatosan perlekedtek egymással vallásuk különbözőségei miatt, s a Passió döbentette rá őket arra, hogy ne a különbözőségekre figyeljenek, hanem az Úrra. Az a fontos, hogy Jézusban mindketten újjászülettek, Jézus Krisztus mindkettejüket megszabadította. A mozi kapuján kilépve a „közös nevező” megváltoztatta a mindennapjaikat.

A Passiót ért kritikákban sokat olvashattunk a vérről, a brutalitásról. Ritkán esnek szóba azonban a film bevezető, szívbe markoló és talán legelgondolkodtatóbb képsorai: Jézus szenvedése és imádsága a Gecsemánékertben. Ha jól megfigyeljük Isten fiának arcát, jobban fél és szenved, mint az elkövetkezendő testi gyötrelmek, kínok során bármikor. Bűneink sokkal jobban fájtak neki, mint a vasalt korbács vagy a töviskoszorú. A lelki teher tűnt igazán elviselhetetlennek, nem a fizikai fájdalom. Ez az a teher, ami a nézőt a mozi székének támlájához szegezi. Ami azután jön, már „csak” az út a feltámadáshoz. Akkor jön rá az ember, mit is jelent az, hogy Jézus él, mit jelent a újjászületés, hogy mekkora a krisztusi áldozat és szeretet. És akkor történik meg velünk, hogy a sötétben ösztönösen megszorítjuk a mellettünk ülő karját.

Kiáltunk együtt Mel Gibsonnal!

A Passiót mindenkinek meg kell nézni. Azoknak is, akik még meg sem születtek. Az élőknek, de a halottaknak is.

Devich Márton

Fókusz

Amikor megöregszel... más övez fel téged

Jézus szeretett tanítványának mondta ezeket a szavakat (Ján 21,18), hozzátéve: a segítségért kinyújtod a kezdet. Ezekről a kinyújtott kezekekről, idős egyháztagjainkról szeretnék néhány képet felvillantani.

Egy régi történettel kezdeném. Egy erdélyi gyülekezetben az volt a szokás, hogy minden ünnep első napján a lelkipásztor elvitte az otthonukból kimozdulni képtelen időseknek az úrvacsorát. Egyszer az egyházi nem tudott elkísérni, így a nagyon fiatal gondnokot kértem meg, hogy jöjjön el velem a látogatásra. Sok családnak kellett bekopogtatni, így az ünnepi ebédre nem maradt időm (akkor sem). A fiatal ember azt tanácsolta teljes jóindulattal: – Tessék egy-kettő összevágni az egészset, elvégre a Tiszteletes úrnak is kijár az ünnepi asztal! Nem feleltem a kérésre, ám amikor a harmadik házból kijöttünk, könnyes szemmel állt elé: – Ne siessünk, és tessék megbocsátani előbbi idétlenségemet, nem hittem, hogy az Istennel való találkozás ezeknek az embereknek ilyen boldogságot jelent! A szemükben sugárzó öröm száz ünnepi ebéddel is felér...!

Valóban, idős emberek szemében látni az imádság utáni könnyes boldogságot, hihetetlen örömet jelent. Olyan sok a megfáradt élet, a magányos ember, a gondokkal és terhes gondolatokkal küszködő idős testvér, akik kinyújtják a kezüket segítségért, és olyan kevés a segítség adó kéz. Egyre többen szeretnék érezni Megváltó Urunk vigasztaló kegyelmét. Az aratnivaló sok...

Az ünnep környéki otthoni úrvacsorázás különösen áldott alkalom, hisz sok idős ember számára ez a gyülekezet kinyújtott kezét, a gyülekezeti közösség megélését jelenti. Hogy ez mennyire nem „lelkészfüggő”, arra

egy kórházi esetem jó példa. Az egyik elfekvőben egy idős asszonyt rendszeresen látogattunk, a szeme boldogan csillogott minden alkalommal, mintha egy oltárképet látott volna, csak szíve maradt zárva az Úr előtt. Vívódtam imádságomban: miért is kell nekem oda elmennem, amikor váratlan feleletet kaptam. A következő alkalommal két idős szo-

batársnót kapott. Megkérdeztem tőlük, hogy szeretnének-e úrvacsorával élni? Az egyik azt felelte, hogy nem református, köszöni. A másik református volt, de úrvacsorát venni nem óhajtott. Szolgálatomat végeztem a szokott módon, nőtestvérünk most is csak különös mosolyával nézett rám, ám a közös hitvallásba a másik két asszony hangja is bekapcsolódott: könnyes szemmel kérték a szent jegyeket. Értelmet kapott a szolgálat, látható és biztató. Idős nőtestvérünket még két évig látogattuk, róla nem adott jelzést az Úr, ám váltakozó szobatársai minden alkalommal boldogan kapcsolódtak az együttlétünkhöz.

Nem mi vagyunk a munka elvégzői, csak eszközök vagyunk, akik sokszor meglepődünk a nem várt fordulatokon. Az idősek-lelkigondozása sem lelkészi kiváltság: egyre többen indulnak áldott szolgálatra a gyülekezetből, és nem (csak) külső segítséget, de hívő bizonyosságtételt visznek magukkal.

Külön terület az idősek otthonában, a nyugdíjasotthonokban végzett szolgálat.

Más-más körülmény, lehetőség nyílik a szolgálatban, de két dolog azonos: Jézus Krisztus kereső szeretete és a várakozás. A Dózsa György úti Nyugdíjsház lakói és szolgálattevői valóságos gyülekezetté váltak már. Bibliaóráinkon közösen teszünk bizonyosságot az Úr kegyelmének megismeréséről, ha valaki kórházba kerül, azonnal jelzik, az úrvacsorai alkalmak szép, tiszta környezetben, templomi áhítatban történnek. Micsoda kegyelem!

Sokszor megkérdezzük: sok egyéb tennivaló közt nem fárasztó ez a szolgálat? Amikor idős egyháztagjaink elmondják, hogy panaszkodással soha nem bánatánák meg az ő meg-

tartó Urukat, vallást tesznek örömről, hogy rozzant testükben is még használja őket az ő Megváltójuk, és elfogadják akaratát a Hozzá indulás pillanatát illetően – szabad belefáradni a szolgálatba? Élő Igét kapunk naponként a bizonyosságtételekből. Sokan élnek a meghallgatott imádsággal: „Öreg koromban se vess el engem, ha elfogy erőm... Istenem, ne hagyj el késő vénségemben sem, míg csak hirdethetem hatalmadat, nagy tetteidet a jövő nemzedéknek.” (Zsolt 7, 9,18) Urunk, áldott légy időseink életéért, a köztük végzett szolgálatért! Ámen.

Mezey Tibor

Ifihétvége Szántódon (május 7–9.)

A nagyífi tagjaiban régóta érelődött a gondolat, hogy töltsünk együtt egy hétvégét távol Budapesttől, ahol közösen figyelhetünk Isten dolgaira. Imádkoztak érte, és az Úr csodálatosan gondoskodott rólunk! Adott embereket, akik megszervezték, és adott embereket, akik igei és játékos alkalmakat tartottak nekünk! A Mi Gondviselő Atyánk a helyet is elkészítette: Szántódon laktunk, egy hotelben. Péntek estére már mindenki megérkezett, így közös vacsora és szobafoglalás után Domján Andi tartott nekünk egy rövid áhítatot (Róma 2, 17–29). Csoportonként kaptunk feladatokat. Abban a csoportban, amelyben én is voltam, a körülméletnek látszó szív és a körülméletlen szív különbségét kellett megkeresnünk a Biblia alapján. Gondolatainkat közösen megvitattuk a többiekkel. Hálás voltam (most is az vagyok!) azon az estén Istennek a testvérekért, azért, hogy egybegyűjtött és elvitt minket arra a helyre. Még a szobatársamért is hálás voltam!

Szombaton reggel nem sütött a hasunkra a nap, sajnos elég borús volt az idő, így kicsit megváltozott a programunk. Elmentünk Szántódpusztára, egy skanzenbe, ahol láttunk lovakat, egy kiállítás sok élő balatoni hallal, és néhány parasztházat is. Szabadban elfogyasztottuk a magunkkal hozott elemózsiát, és másfél órán át fogócskáltunk a friss levegőn. Még aznap délután meghallgattuk Bánhidai Csilla előadását a Bibliában előforduló angyalokról, szerepükről Isten terveiben, majd komppal átmentünk Tihanyba. Csodálatos volt az ég és a víz látványa! Isten teremtésének gazdagsága jutott az eszünkbe róla!

Este Pauler Péter tartott áhítatot, melynek fő mondanivalója ez volt: Bízunk mindent az Úrra! Ezt követte egy rövid irodalmi est, amelyre mindenki elhozhatta a kedvenc versét, novelláját, regényét. Nekem nagyon tetszettek Bab Berci kalandjai, amelyeket Domján Andi olvasott fel. A zenei aláfestést Bartha Csaba gitárkísérete adta. Vasárnap reggel elhagytuk a szálláshelyet, részt vettünk Zamárdiban egy istentiszteleten, ahol nagy örömet szereztünk az idős gyülekezeti tagok számára, hiszen két ifjúsági énekkel is szolgáltunk. Végül kocsikkal hazagurultunk.

Csodálatos, Istentől megáldott hétvégét töltöttünk együtt, és az Úrnak legyen hála mindazokért, akik velünk voltak, és mindazokért, akik most nem lehettek velünk!

Áldjuk együtt az Úr nevét!

Szabó Ágnes

A LEGUTÓBBI HARANGSZÓ ÓTA TÖRTÉNT

Folyamatosan tartottuk hétközi alkalmainkat, összesen 13 különböző bibliaórán. Folyt a hitoktatás a gyülekezetben és az iskolákban, három öregek otthonában és a Julianna iskolában a missziós szolgálat.

- Március 29-től április 2-ig felvételi hét volt a Julianna Református Általános Iskolában
- Április 3-án családos délután volt
- Április 4-én ifjúsági istentisztelet zajlott a nagykeresztény főiskola hittanoktatóival
- Április 5-én közösen megnéztük A passió című filmet az Uránia moziban
- Április 6-tól 10-ig voltak nagyheti előkészítő alkalmaink
- Nagypénteken és Húsvétkor hét istentisztelet volt templomunkban
- Április 11-én zenés áhítat volt templomunkban kórus- és gyülekezeti énekléssel
- Április 15-én meghallgathattuk Varga Petra orgonaművész koncertjét
- Április 17-én Tahiban tábori munkanap volt férfiak számára
- Április 24-én Kovalszki Mária zongora- és Kokas Katalin hegedűművész adott hangversenyt
- Április 25-én délelőtt a 10 órás istentiszteleten a gyülekezet ifjúsági csoportjai szolgáltak
- Április 28-án volt Frenzel Bertalan trombitaművész koncertje
- Május 2-án ifjúsági istentisztelet zajlott a Harangszó zenekar szolgálatával
- Május 3-án Deák László orgonaművész koncertjét hallgathattuk meg

- Május 7-én volt a konfirmandus vizsga
- Május 9-én zenés áhítat volt Cseri Kálmán lelkipásztor szolgálatával
- Május 13-én egyházmegyei vizitáció a Faszorban
- Május 14-én volt Fassang László orgonakoncertje
- Május 14–15-én volt a konfirmandus evangélizáció
- Május 15-én kirándultunk Székesfehérvárra
- Május 16-án volt a konfirmáció – szeretettel köszöntjük a 19 fiatalt, akik most konfirmáltak!
- Május 20-án voltak az áldozócsütörtöki istentiszteletek
- Május 20-án este az Ewald fúvósötös muzsikált templomunkban
- Május 17-től 22-ig felnőtt gyülekezeti csendes hét volt Kecskeméten, az Emmaus-házban
- Május 26–28-án zajlottak a pünkösdi előkészítő alkalmak
- Május 26-án volt a Faszorban Faragó Laura ének- és Almássy László Attila orgonaművész koncertje
- Május 30-31-én 5 pünkösdi istentiszteletünk volt, délután konfirmandus szeretetvendégséget tartottunk
- Június 1-jén volt Pétery Dóra orgonaművész koncertje
- Június 5-én ismét takarítottunk Tahiban, Isten táborában hetven testvérünk részvételével

- Június 6-án tartottuk a Julianna iskola elsős családjainak ismerkedős délutánját
- Június 6-án ifjúsági istentisztelet volt a Keresztút zenekar szolgálatával
- Június 13-án ismét zenés áhítat volt templomunkban kórus- és gyülekezeti énekléssel
- Június 20-án tanévzáró családnap volt Tahiban, Isten táborában
- Tavasszal aktívan dolgozott gyülekezetünk iskolalibizottsága, és folyt a nyári gyülekezeti hétéink szervezése. Vendégszolgálatot végzett Végh Tamás Kárpátalján lelkészek számára tartott csendes héten, evangélizált Szentesen. Vizitációs szolgálatot végzett Somogyi Péter a Klauzál téri, Óbudai, Józsefvárosi, Rákosfalvai, Kőbányai Református Egyházközségekben, szolgált a Pátyi Egyházközségben, a Kerületi Katechetikai Konferencia munkájában, a Bethánia ifjúsági csoportjában, a Refisz vezetőképzőjén és az Egyházmegyei Tanácsülés munkájában. Evangélizált a Külső-Kelenföldi Református Egyházközségben.

Május 20-án a Liszt Ferenc-díjas Ewald fúvósötös (Bakó Levente, Tarkó Tamás, Kovalcsik András, Kelemen Lajos és Kelemen Tamás) adott szép hangversenyt templomunkban. Műsorukon Gluck, Bellon, Scarlatti, Grieg, Albinoni művei szerepeltek, és persze Johann Sebastian Bach-művek átiratai. Részletek hangzottak el a Karácsonyi oratóriumból. A részletes hangszerek nyelvén – az eredeti szöveg alapján – többek között így imádkozhattunk:

„Ó nagy Úr! Te fényes király, drága üdvöm! / Ó Te nálad szót sem ér a földi báj./ Kin áll égi földi lét; kiról a fény ömlik, árad, / bús jászolba készítve fárad ... Hogyan fogadjalak./ És hogy lépjek eléd? / Ó, egész világ vágyakozása, / Ó, lelkem dísz! / Ó, Jézus, Jézus tedd / Mellém te magad a fáklát, / Azért, hogy ami téged gyönyörködtet, / Ismerjem és tudjam.”

Felhangzott Bach 208-as Vadászskantátájának részlete is, kedves üzenet gyülekezetünk számára:

„A juhok biztonságban legelhetnek ott,
Hol egy jó pásztor vigyáz.
Ahol a fejedelmek jól uralkodnak,
Érezni lehet a nyugalmat és békét
S azt, mi az országot boldoggá teszi.”

A faszori zenés áhítatok a nyáron is folytatódnak. Július 11-én zenés áhítat lesz a Hegyi beszéd hirdetésével, Somogyi Péter lelkipásztor és Pálúr János orgonaművész szolgálatával. Augusztus 8-án Somogyiné Ficsor Krisztina hirdeti az Igét a Zsoltárok könyve 90–100. fejezete alapján. Szeptember 1-jén Karosi Bálint orgonahangversenyét hallgathatjuk meg.

A ZENÉRŐL – HITTEL

Sok évvel ezelőtt leendő férjemmel – még katolikusként – jöttem először a faszori templomba vasárnapi istentiszteletre. Minden új volt számomra és szokatlan egészen az első énekig. Ahogyan az, a számomra még ismeretlen zoltár megszólalt a testvérek tolmácsolásában, úgy éreztem, ebben a templomban itthon vagyok. Az Igére akkor még alig figyeltem. Hétről-hétre vártam, lesz-e olyan ének, amit már ismerek, és a kedvenceim közé írhatom az énekeskönyvem utolsó lapjára.

Azóta huszonhét év telt el. Hálát adok az Úrnak azért, hogy a Biblia üzenetét – most már a fiaimmal együtt – ugyanebben a templomban, de már más emberként hallgathatom. Isten szava hozzám először a zene segítségével jutott el, és ma is szorítja a torkom valami, ha az orgona hangját halom, és az Úrnak énekelhetek.

Az idén templomunkban gyönyörű zenei program részesei lehetünk. Pálúr János szervezésében koncertsorozat kezdődött, amelyen hétről-hétre kiváló szólisták beszélnek nekünk muzsikával a hitről a hangszerek nyelvén. Kívánom valamennyi testvérem számára, hogy a zene segítségével mégjobban megismerje az Úr Jézus Krisztus szeretetét, kegyelmét, hatalmát, és még közelebb kerüljön Óhoz.

Sz. N. Ágnes

Lelki szomjúságban

Kárpátalján jártam

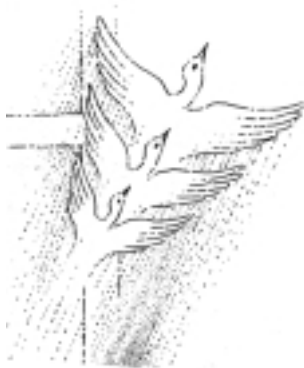
Örömmel számolok be kárpátaljai utamról, amelyet Cseri Kálmán pasaréti lelkipásztor és felesége társaságában tettünk húsvét előtt. Első alkalommal gyülekeztek össze az ottani lelkipásztorok és feleségeik csendes hétre, hogy áldást vegyünk együtt az igeszolgalatok, előadások, csoportbeszélgetések és imádkozások által. A csendes hét helyszíne a Beregszásztól és Munkácstól körülbelül egyenlő távolságra lévő Csongor községben volt, Pocsai Sándor helyi lelkipásztor és felesége szervezésében.

Viszonylag gyors és sima határátkelésünk volt. Igaz, az ukrán vámos kicsit „fennakadt” a Bibliákon és hitépítő könyveken, amelyeket a hazai gyülekezetek küldtek ottani testvéreinknek. De magyar kollégája megnyugtatta: egyházi konferenciára mennek, oda viszik őket. A határon átérve sajtószerű vezetői stílusra kellett áttérni. Egymást érik az úton a kátyúk, némelyik méteres és meglehetősen mély is. De nyugodt „sofőröm” (Cs. K.) rezzenéstelen arccal kerülgette őket.

Csongoron kiépített konferenciatelep várt bennünket. A helyi lelkész házaspár évekként indítást kapott az Úrtól, hogy iszákosmentő missziói munkába kezdjen. A helyi gyülekezet is mögéjük állt, és a parókiát bővítették, majd új házat is építettek a konyha-étkező és szálláshelyek kialakítására. Szinte hihetetlennek tűnt, hogy az év számos hetében konferenciánként néha még száznál is több résztvevővel folyik a szolgálat. Arról pedig megrendülve számoltak be, hogy hányan érkeznek hajléktalan vagy nyomorúságos állapotban, és Istennek hatalma, Jézus Krisztus szabadítása közülük sokakat mentett már meg a földi és az örök életnek egyaránt.

Egyébként is ez a célratörő missziói munka keltette fel figyelmünket a legjobban. Amíg idehaza sokszor kell a lelkipásztorok között a Jézus Krisztushoz való megtérés, az új élet fontosságát erősítenünk, Kárpátalján a csendes héten résztvevő mintegy húsz lelkész házaspár számára mindez magától értetődő volt. El sem tudják képzelni, hogy ne az evangélizációs, élő hitre segítő szolgálati formában éljenek.

Megrendítő volt látni, milyen nagy a lelki szomjúság az ottani gyülekezetekben. Csongoron például normál péntek este szinte megtelik a templom. (Nem csak akkor, amikor vendégek érkeznek.) Asszonyok, férfiak, fiatal lányok és fiúk rendszeresen csaknem kétszázan vesznek részt a hétközi istentiszteleten. Az evangélizációs hetekre a szomszéd községekből külön buszokat bérelve igyekeznek az ígéretekre. Mindez gyakran jóval erőn felüli terhelést jelent a lelkészcsaládoknak, mivel két, három, néha négy gyülekezetben kell a teljes szolgálatot ellátni, ami vasárnaponként öt-hat, vagy még több igeszolgalatot is jelent. Sokan mondták, hogy a csendes hét a legjobbkor jött számukra, mert testben is, de még inkább lélekben megfáradtak és vágyva-vágytak a feltöltes napjaira. Két fiatal pár naponta jött néhány hónapos kisbabájukkal, akik így az anyatejjel együtt szívták magukba a gazdag igei szolgálat és testvérszeretet légkörét. Nagy szeretetben voltunk együtt határon túli és

innyi magyar lelkipásztorok, együtt dobbant a szívünk és épültünk egymás hite által. Este pedig egy-egy szobában baráti közösségben hosszú beszélgetésekkel, majd imaközösséggel zártuk a napot.

Olyan sűrű volt a hatnapi program, hogy igazán Kárpátalján „szétnézni” nem is tudtam. A konferenciatelep színvonala, nem is beszélve a vendéglátás kitűnő, jóízű, bőséges voltára megtevesztő lehet a csak oda látogató számára. Egyszer kint jártam a faluban, a sétam során próbáltam felmérni ott élő testvéreink helyzetét. Így csak felületes képet nyerhettem. Láttam a polgármesteri hivatal lepusztult állapotát. Olyan, mint nálunk az ötvenes évek falusi tanácsházai voltak. Beléptem egy kis üzletbe is. Vödörben kisebb-nagyobb heringek, a polcokról is ma már sok minden kapható, ha meg tudják fizetni a vásárlók. Az utcákon öreg Moszkvicok kerülgetik a kátyúkat, néha feltűnik egy-egy hivalkodó fekete luxusautó... Beszélgetéseink során kirajzolódott az ottani családok különös helyzete, hogy a családfők rendre messzibe járnak munkát vállalni, mert otthon nemigen akad lehetőség. Ezzel együtt jár, hogy szétzilálódnak a családok. Gyakran megesik, ha havonta hazajön a családfő, csak az ivásra és a nézeteltérésre marad idő. Testvéreink elmondása szerint a legnagyobb segítség a jó szó, testvéri látogatás, lelki közösség gyakorlása, amelyből Isten szeretetének, megújító közelségének ereje árad.

Megbeszéltük a nagymuzsolyi gyülekezet fiatal lelkész házaspárával, Halász Dezsővel és feleségével, hogy a fásori testvéreinkkel testvérgyülekezeti kapcsolat kialakítását kezdeményezzük. Istennek hálás szívvel emlékezem az ott töltött hétre, és kérem Urunk gazdag áldását a kárpátaljai gyülekezetek és testvéreink életére.

Végh Tamás lelkipásztor

Meghalt Julianna királynő A holland szív szeretete

Amikor megtudtuk, hogy Julianna, volt holland királynő március 20-án elhunyt, gyülekezetünkben Isten iránti hálával emlékezünk meg róla – elsősorban mint iskolánk névadójáról. Ámde a személyére és népére irányuló tiszteletünk és szeretetünk forrása távolabbi múltból ered.

A reformációval szimpatizáló főurak, városi előkelőségek és erdélyi fejedelmek jóvoltából tanulni vágyó magyar diákok sokasága jutott el a genfi, a wittenbergi, a heidelbergi egyetemek mellett hollandiai egyetemekre is. Így váltak nálunk népszerűvé Leiden, Franeker és Utrecht iskolái. A magyar diákoknak

Az idős Julianna királynő

köszönhetően jobban megismerték Hollandiában Magyarországot, mint Magyarországon Hollandiát. Ők, akik a reformáció tanaival gazdagon feltölteszve tértek vissza hazájukba, örömmel osztották meg tapasztalataikat, s adták át tudásukat az itthoniaknak.

A holland nép önállósági törekvéseinek, szabadságharcának példája nyomán arról tettek bizonyosságot, hogy Isten az elnyomottak és a kicsinyek erőssége. Megsegítette e kis népet az Úr; ezért tudták a kálvini szellemről lelke- ▶

KITEKINTŐ

▶ sített harcukat oly bámulatra méltó szívóssággal és önfeláldozással vívni. Győzelmük gyümölcse és öröme, hogy Németalföld a protestáns műveltség messzevilágító tűzhelye lett.

Biztos barátokra találtak a magyarok a hollandokban az ellenreformáció bizonytalanságában is. Gályarabjaink szabadulását elsősorban a holland rendeknek köszönhetjük, akik kieszközölték I. Lipót királynál az elbocsátást. Amikor de Ruyter holland admirális felvette hajójára az elcsigázott, agyongyötört prédikátorokat, ezt mondta: Sok győzelmet vívtam életemben mindennemű ellenség felett, de ez az én legfényesebb diadalom, melylyel Krisztusnak ártatlan szolgálait az elviselhetetlen terhek alól megszabadítottam.

Hollandia ezt követően is minden protestáns ügy nemzetközi támogatója lett. Sok barátot szerzett az országnak, hogy az első világháború utáni esztendőkből a hollandok nagy áldozatkészséggel igyekeztek enyhíteni a háborúban résztvevő országok sok szenvedést átélt lakosságának terhein. Testvéri együttérzéssel siettek az éhezõ, a fedél nélkül maradt magyar családok segítségére is. Vilma királynő fővédnöksége alatt rászoruló gyermekek tízezreit fogadták be holland családok; itthon pedig a Református Gyermekélelmezési Akció holland vezetői a református egyház keretén belül építették ki segélyezési hálózatukat a fővárosban. Budapest peremkerületeiben mintegy tíz étkeztetési helyet állítottak fel. Az akció közel öt évig tartott.

A hollandok iránti hálánkat akkor oly módon juttattuk kifejezésre, hogy a főváros tanácsa rendeletben mondta ki, hogy a szép Városligeti fasort a hollandok királynőjéről Vilma királynő útnak nevezzék. Hálások voltunk református gyülekezeteik adományaiért is. Az általuk összegyűjtött pénz felhasználásával megalapított egyetlen fővárosi református elemi iskola az akkor még trónörökös hol-

land hercegnőről a Julianna Református Elemi Iskola nevet kapta. Az iskola ünnepélyes megnyitását 1926. szeptember 13-án a díszvendégek között volt az egykori holland miniszterelnök, van Colijn Henrik és Kuyper Katalin, a magyar oldalon Klebelsberg Kunó kultuszminiszter és Ravasz László püspök.

Vilma királynő ötven évi uralkodás után, 1948-ban lemondott a trónról legidősebb leánya, Julianna javára. Julianna királynő ekképpen nyilatkozott: „Tegnapelőtt óta olyan feladat áll előttem, amelyet senki sem kívánna, ha csak egy pillanatra is belelélné magát. Másfelől ez a feladat mégis oly szép, hogy csak azt kérdezhetem magamtól: Ki vagyok én, hogy azt betölthetem?” Hitvallást és hivatásvallást hallunk ki ezekből az őszinte és alázatban megfogalmazott gondolatokból. Aki Istentől kap feladatot, megbízást, annak Isten ad talentumokat és kegyelmi ajándékokat is arra, hogy mindazt elvégezze, illetve betöltsse. Julianna királynő rendszeres látogatásokat tett az ország különböző részeiben, gyakorta mondott beszédeket, amelyek központi témája az élet tisztelete, a nemzetközi, illetve európai együttműködés sürgetése volt.

A második világháború idején a Julianna iskola falai között katonakórház működött; alagsorában a zsidó gyermekek részére menedékhelyet állítottak fel; francia, belga, holland katonákat bújtattak. Mindannyian Istenbe vetett hittel és reménységgel várták ki a szörnyűséges idők végét. Szomorú emlék, hogy az államosítási hullám elérte a Julianna Református Elemi Iskolát is, és éppen akkor kényszerült becsukni kapuit, amikor névadója Hollandia királyi trónjára ült.

Julianna, Oránia-Nassau hercegnője 39 évesen lett Hollandia királynője, és 1980 áprilisában adta át a trónt elsőszülött leánygyermekének, Beatrixnek. Az 1909-ben született anyakirálynő népszerűsége lemondása után is

törtetlen volt: születésnapja, április 30-a népi ünnepélyszámába ment Hollandiában.

Beatrix királynő 1986. október 7. és 8. közötti magyarországi látogatása különösen kedvezett a legelső juliannásoknak, akik ezt az alkalmat kötötték össze az iskola alapításának 60. évfordulójáról történő megemlékezéssel. A budapesti holland nagyköveti rezidencián megtartott szűk körű királynői audiencián Beatrix barátságosan és érdeklődően elbeszélgetett az idős, fehér hajú egykori juliannásokkal, és köszönetet mondott azért, hogy ilyen hosszú idő után sem feledkeztek meg az alapítókról.

Isten nagy kegyelme folytán a Beatrix királynővel történt második találkozás – 1996 májusában – már alapvetően különbözött a tíz évvel korábbitól, hiszen iskolánk 1992-ben újra megnyitotta kapuit. A királynő ünnepé-

KITEKINTŐ

lyes fogadására összesereglett sokaságnak részét képezte a teljes létszámmal kivonult Julianna Református Általános Iskola a Liszt Ferenc téren. A kiskórus holland dalokkal köszöntötte a királynőt. A tantestület már ezt megelőzően felvette a kapcsolatot hollandiai Julianna iskolákkal, és jó együttműködést épített ki velük. Először a Rijssen községben működő iskola pedagógusai látogattak el Budapestre, majd a Doetinchem Julianaschool küldöttsége.

Hollandiai kapcsolataink szép példája a fasori és a papendrechti gyülekezet együttműködése. Tavaly ősszel kelet-európai missziói csoportjukat láttuk vendégül. (Dunaújvárosban egy templomépítést, Tasson egy templomrenoválást, Erdélyben három gyülekezetet támogattak.) Cor de Jong-Buijserd asszony miután tanári állásából nyugdíjba ment, 1976-ban kapcsolódott be e misszióba. Beatrix királynőtől áprilisban kitüntetést vett át áldozatos munkájáért. Somogyi Péter lelkipásztor és családja régóta ismeri és testvéri szeretettel szereti őt. Isten mindkét családot felhasználta abban, hogy a papendrechti adományai eljussanak gyülekezetünkhöz. A gyerekek közötti szolgálat ellátásához sokféle segítséget kaptunk, nagy összegű adakozásuk eredményeként készült el az új ifjúsági termünk, rendszeres ruhaakcióikkal a rászorulókat segítik, nyári táboraink üzemeltetéséhez, fenntartásához pedig jelentős összeget küldenek az idén. Ezt az összeget sem az ő „gazdagságukból” adják – „fillérekből” gyűjtik össze az év során. Az asszonykörük által készített kézimunkákat eladják, és ebből támogatják táborainkat.

A Julianna iskola falán emléktábla hirdeti a holland szív szeretetét. Többek között ezt olvashatjuk rajta: A magyar szív hálája és a magyar gyermekek imádsága ne fogyjon el e falak között. Összegyűjtötte: Dévai-Józsa Gábor

NAGYÍTÁS

Muskátlis
ablakRigómama
etet

A fiókák

Ha én rigó lennék...

Ha én feketerigó lennék, mindig énekelnék,
és persze a Fasorba költöznék.

Keresném a békét, a szépet,
a sok áldott emberszívet.
Oda tenném fészkeket, hol biztos nem bánthanak,
Ahol csak harangok zúgnak
és zsolnárok szállanak.

A templom ablakában, a párkányon piros
muskátlit találtam.

Nincs ennél jobb otthon – hisz a levelek árnyában
Kis fiókáimra bőven lehet gondom.
Öten vannak a rózsaszín falánkok,
Tátogó „operarajongók”.

Ha én el-elrepdesek, jön rigópapa, ő őrzi fészkeket.
És ha majd egyszer kirepülnek,
hogy saját lakást építsenek,
Párjukkal ők is biztos templomablakot keresnek,
Rigófüttel hirdetni fogják:
dicsőség a teremtő Istennek!

Rigópapa
őröködik

ÚJRA SZÓLNAK A HARANGOK – GOMBNYOMÁSRA

Az utóbbi négy-öt évben már ritkán szólalt meg templomunk mindhárom harangja együttesen. A harangokat működtető szerkezetek rendszeresen meghibásodtak, a javítások csak rövid ideig tartó megbízható működést eredményeztek. Az utóbbi két évben a nagyharang már egyáltalán nem szólalt meg.

Tavaly több harangjavító cégtől kértünk ajánlatot a teljes javításra és a programozható működtetés kialakítására. Az ajánlatok összegei 0,8 millió és 1,7 millió forint között voltak, egyikre sem volt pénzügyi fedezet a gyülekezet költségvetésében. A VII. kerületi Polgármesteri Hivataltól kaptunk félmillió forint támogatást ez év elején, és a felújítási munkával a pilisborosjenői Quasi-Modo Kft.-t bíztuk meg. A felújítás teljes összege 714 ezer forint volt, és április 13–16. között zajlott. Április 18-án, vasárnap már mindhárom harangunk program szerint, automatikusan megszólalt 9 óra 45 perckor és kikapcsolt 10 órakor.

Számomra az akkor ismét megszólaló nagyharang mély hangja volt leginkább felemelő élmény, amely mintegy üzent, hogy az istentisztelet az Úrnak a még mélyebb megismerését kínálja.

Lux Ferenc

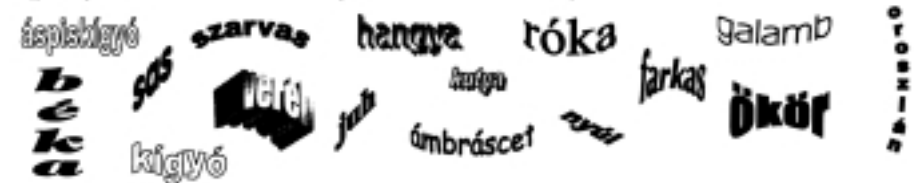
GYEREKKUCKÓ

Kedves gyerekek!

1. Ismét eltelt egy tanév, és mindenki megy nyaralni, pihenni. A képen látható templomban is kihasználják a lehetőséget, hogy egy kicsit rendet rakjanak. Csak az a baj, hogy hat dolog rossz a képen. Keresd meg őket!

2. Az alábbi mondatokat a Bibliában olvashatod; a kipontozott helyekről 1-1 állat neve hiányzik. (Segítségül a zárójelben megtalálod azt a bibliai helyet, ahol ezek a mondatok olvashatók.) A felsorolt állatokat írd vagy rajzold be a megfelelő pontozott vonalra!

„Ugye, anek párja egy fillér, és egy sem esik le közülük a földre Atyátok tudtán kívül?” (Máté 10,29) „Eredj ahoz, te rest, figyeld, hogy mit tesz, és okulj!” (Példab. 6,6) „Íme, én elküldelek titeket, mintokat aok közé: legyetek tehát okosak, mint ak, és szelídek, mint aok.” (Máté 10,16) „Jobb egy tányér főzelék ott, ahol szeretet van, mint a hízlalt , ahol gyűlölet van.” (Példab. 15,17) „Többet ér egy élő , mint egy döglött” (Prédikátor 9,4) „De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint aok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” (Ézsaiás 40,31) „Ahogyan a kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem!” (Zsoltárok 42,2)

Ha ügyesen dolgoztál, 5 állat neve maradt ki, amelyek kezdőbetűiből egy újabb állat neve állítható össze.

„Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a , ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját.” (Ézsaiás 53,7)

Tudod-e, kit jelképez ez az állat a Bibliában?

Kívánok minden családnak nagyon szép, tartalmas nyarat: Zsó néni

A MEGÚJULÁS LEHETŐSÉGEI*Szeretettel ajánljuk nyári gyülekezeti heteinket!***VII. 5–10.**Konfirmandushét, Tahitótfalu, (13–15 éveseknek)
Isten Tábora**VII. 12–17.**Kincskereső gyermekhét (1–3. o.),
Tahitótfalu, Isten Tábora**VII. 19–24.**Családos gyülekezeti csendeshét,
Tahitótfalu, Isten Tábora**VII. 26–31.**Kincskereső gyermekhét (4–6. o.),
Tahitótfalu, Isten Tábora**VIII. 8–15.**

Honismereti tábor, Makón

VIII. 14–19.

Ifihét, Tahitótfalu, Isten Tábora

Június 20., vasárnap
de. 10 óra: **tanévzáró istentisztelet,**
családos délután Isten táborában**Szeptember 5-én 10 órakor
gyülekezeti tanévnnyitó istentisztelet lesz
templomunkban.**Ezt követően alakítjuk ki hittanóráink
és a konfirmációi előkészítők időpontjait.
Készüljünk közösen gyermekeink között
végzendő szolgálatunkra!**FASORI HARANGSZÓ**A Budapest Fasori Református Egyházközség
időszakos kiadványa.
Szerkeszti a szerkesztőbizottság.
Címünk: 1071 Budapest, Városligeti fasor 7.
Tel.: 342-7311
e-mail: fasor@uze.net**Kedves Testvérek!***Köszönjük leveleiket, postaládánkba, e-mail címünk-
re várjuk a további javaslatokat. Következő számunk
szeptemberben jelenik meg (lapzártá: augusztus 20.).*

A szerkesztőbizottság

Kedves Gyerekek! Idén is lesz
Kincskereső tábor. A hét során keresünk sok
kincset Isten Igéjében és magunkban, egymás-
ban is. Sokat fogunk játszani, énekelni, alkotni
(rajzolni, ragasztani, agyagozni), lesz sport-
verseny, kirándulás, akadályverseny és sok-sok
meglepetés. Ha van kedved velünk jönni, kér-
jél jelentkezési lapot a lelkeszi hivatalban,
vagy Emőke nénitől, illetve Gábor bácsitól.
Jelentkezéseted mielőbb add le, hogy valóban
velünk jöhess! Várunk!

Zsó néni

ÁLLANDÓ ALKALMAINK**Vasárnap** de. 10 és du. 5 óra istentisztelet
de. 10 órakor istentisztelet gyer-
mekeknek 1 összevont csoportban
Szerda du. 6 óra bibliai közösségi óra
Csütörtök du. 6 óra bibliaóra
Péntek du. 6 óra összevont ifjúsági óra**EGYÉB ALKALMAINK**

- **Ifjúsági istentisztelet** legközelebb szeptem-
berben lesz.
- A **pároskör** a nyári hónapokban nem tart
alkalmat.
- Az **anyakör** a nyári gyülekezeti hetek és a
szabadságok miatt legközelebb szeptember-
ben tartja alkalmát. Ezzel párhuzamosan
kezdődik az **apakör** őszi első alkalmá is.
- A **nagymamakör** július-augusztus hónapok-
ban nem tart alkalmat.
- Kedd délelőtt 10 órai **bibliaóránk** július-
augusztus hónapokban szünetel.
- A **férfi bibliaóra** következő alkalmá ugyan-
csak szeptemberben lesz.

Áldott, szép nyarat kívánunk olvasóinknak!